

108020

Person som været er dårlig, vil ly

a de over seg hvis man må søke

General Ruge var vidsynt og offervillig

18/1/84

Av Walter Fyrst

Andr. Stangeland skriver 13. ds. at forsvarssjef Otto Ruge den 10. juni 1940 «tross regjeringens henstilling kategorisk nektet å følge sin øverste krigsherre til England og insisterte på å bli i landet». — Det samme gjorde også kronprins Olav. Han ville bli hos sitt folk. Men stortingspresidenten gikk ned i landgangen og etter en lang, opphisset enetale på bryggen lyktes det ham å få kronprinsen med ombord.

Ruge hadde perspektiver langt utover den flyktende regjering. Han så den store faren for at Sovjet i et gitt øyeblikk kunne gjøre forsøk på å sikre seg Nord-Norge. Det var jo mindre enn et år siden Sovjet hadde snappet halve Polen fra Tyskland — og tatt nakketaket på rand-statene Estland, Latvia og Litauen. Det var bare tre måneder siden Sovjet — etter sitt vinterkrigerske angrep på vårt naboland Finland — ved fredsslutningen hadde sikret seg store finske landområder og byer.

Ruge så faren for at også Norge (som Polen) i verste fall kunne bli delt på midten. Derfor fikk han med i kapitulasjons-

betingelsene at norske sikrings-tropper skulle være med og styrke vår østgrense i nord. Ruge holdt hodet kaldt og handlet slik han i den foreliggende situasjon mente å gagne sitt fedreland best.

Stangeland kommer også inn på general Ruges frivillige fangenskap. — Forsvarssjefen skulle seg på denne måten som garant for at de fangne norske offiserer skulle kunne bli frigitt mot æresord om ikke å slåss mot tyskerne. Dette var overensstemmende med da gjeldende internasjonal avtale, som lød: «Er æresord gitt, forplikter det både den tidligere krigsfange og hans regjering. Bryter han sitt ord ved på ny å bære våpen mot fiendestaten, kan han i tilfelle stilles for retten og dømmes til døden som krigsforbryter». Oberstltn. G. Holtfodt hevder imidlertid i Morgenbladet at offiserer som i krigstid frigis fra fangenskap mot æresord, ikke er bundet av dette løfte hvis de misbilliger fiendens krigføring! Han legger til: «Æresord er en alvorlig sak». — Ja! Både i krig og fred!

Etter et kortere opphold på Grini, ble Ruge overført til en fangeleir i Tyskland. Her satt han i nesten fem år til krigens slutt!

Stangeland forteller at Ruge i september 1941 overveiet om han skulle fortsette sitt frivillige fangenskap når det så ut til å bli en langvarig krig. Antagelig har Ruge — gjennom tyskere eller senere ankomne medfanger — fått kjennskap til at enkelte offiserer handlet ut fra samme oppfatning som G. Holtfodt ga uttrykk for: at et æresord ikke er bindende! Det er forståelig at Ruge da måtte bli skuffet. Men hans fedrelandssinn gjorde altså at han ble sittende i frivillig fangenskap til krigens slutt — av hensyn til de offiserer som hadde et annet syn enn Holtfodts.

Oslo Patentkontor A/S

Dr. Ing. K. O. Berg
Holtegaten 20, Oslo
Postadr. Postboks 7007 H, Oslo 3
Telefon 02/44 38 67

Lorentz Selmer
Fredrik Wilh. Møyn
Olav M. Thun
Iens F. C. Langfeldt
Dag Dawes

Medlemmer av
ingeniørers Forening